
 ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

 NUM. 757

EL DEURE CIUTADÀ

Es posar-se resoltament al costat dels que lluiten contra el feixisme

La sublevació militar iniciada el 18 de juliol i covada des del 14 d'abril del 1931, s'és convertida en una guerra civil, cruenta i inhumana. Aquesta guerra és el crim més monstruós que hauran comès aquells «braços seculars» del tradicionalisme més autènticament espanyol que sempre han gaudit de tots els privilegis i regalies i tostemps s'han esforçat a mantenir el poble en l'abjecció.

Contra aquests «braços seculars» s'ha aixecat el poble. Tot el poble! El poble treballador; el poble productor; el poble que ha sofert pacientment tota mena de vexacions; el poble que sent i pensa i que reclama pau i llibertat i una vida més digna i més d'acord amb les intel·ligències que van despertant al ritme de la vida que mai ningú no aturarà. Aquesta lluita del poble contra els seus botxins, és la guerra. És aquesta guerra civil que pot durar encara i que pot empobrir el país.

Davant d'aquest fet brutal, tothom ha de reaccionar. Tothom ha d'esforçar-se a veure-hi clar. És massa gros el que passa perquè hom es pugui sotreure a les obligacions ciutadanes. I els que més necessitat tenen d'aquesta reacció, són els petits burgesos, els petits industrials i comerciants, tota aquesta gent que en diem «classe mitja», per la sola raó que el dissabte no han de parar la mà per rebre la soldada de llur treball.

Tota aquesta gent cal que es situï immediatament i amb tota fermesa i decisió en el lloc que el propi instint de conservació ja els hauria d'haver guiat: al costat dels treballadors que lluiten i donen generosament llur sang i llurs vides a les barricades i als camps de batalla. Sense reserves, sense dubtes, sense vacil·lacions, sense recels, sense desconfiances. Cal acabar amb aquesta ficció que fa dubtar i recelar. Tots al lloc que els correspongui! Uns, al front de guerra; altres, al front del treball. Tots a la defensa del patrimoni col·lectiu. El ritme de la vida no s'ha d'interrompre. I els que lluiten han de saber que rera d'ells hi ha un poble en peu que els fa de suport, que té fe en llur heroisme i estima llur sacrifici.

Fixeu-vos-hi bé, amics de la «classe mitja»: és en la consciència de tots que si les classes dirigents conservadores haguessin tingut més seny, el dia 18 de febrer d'aquest any—ja que no ho havien fet el 14 d'abril del 1931,—s'havien d'haver posat al costat del govern de la República. I, en lloc de fer això, han encès la guerra a Espanya, que serà fatalment llur fi i la fi de tots llurs privilegis.

Ara també, doncs, en aquestes hores històriques, cal que tots els productors i els comerciants, i tots els que treballen, sigui en el que sigui, formin el quadre amb les milícies obreres. Per salvar el país i perquè llur col·laboració a aquesta hora revolucionària que vivim, llevi tota l'agror i tot el verí que emmetzina tanta de gent i que pot esclatar furiosament al final de la lluita armada contra l'enemic comú.

Lluís Companys ho vé dient cada dia, amb la seva gran autoritat i clarividència: «*Vivim moments de fonda transformació social...*» I ho repeteix com un crit d'alerta, com una consigna.

I veieu què ha dit Pere Corominas, el vell lluitador, el venerable apòstol, el català insigne, president del Consell d'Estat de la República: «*Als polítics i als homes de la petita burgesia que es podessin fer l'il·lusió de fer tornar les coses a l'estat d'abans, aquest vell, carregat d'anys i d'experiència, els diu que la normalitat anterior al 19 de juliol no tornarà mai més...*»

Ossorio i Gallardo, Indaleci Prieto i altres figures preeminentes de la política espanyola, no es cansen tampoc de fer veure l'enorme transcendència d'aquestes hores històriques i el solc profund que ha de quedar-ne d'aquest vessament de sang.

Cal, doncs, que tothom s'esforci a comprendre i que tothom escolti la veu de la raó. Fixeu-vos que això ho diuen aquests homes insignes, en el contrast més violent que ofereix aquesta lluita entre els dos poders: d'un costat, raons dictades per la intel·ligència, l'estudi, l'experiència de la vida; de l'altra banda, la imbècil xerrameca d'aquests generals facciosos, prototípus dels homes de caserna avesats a manar despòticament, que mai no podran comprendre quina cosa és governar ni dirigir.

I això mateix—cal que tothom ho recordi,—això mateix també ho han dit homes de les dretes: homes de la Ceda, homes de la Lliga... Si les classes conservadores, quan eren govern, haguessin fet el que deien Chapaprieta i Jiménez Fernández, la revolució no hauria esclatat.

Bé, doncs; si ara tota aquesta gent que es fa la il·lusió que no és classe treballadora, no es posa al seu lloc de combat i no apoia amb la seva col·laboració lleial l'obra d'alliberament del país, que després ningú no es queixi del que pugui venir.